

Arrest

nr. 117 409 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat M. DEPOVERE, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 9 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 12 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 29 augustus 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Tanzaniaans staatsburger te zijn, afkomstig van Tanga. Toen u 13 à 14 jaar oud was, ontdekte u dat u lesbisch bent toen u speelde met een vriendinnetje. Jullie lagen naakt op elkaar. Toen

u later naar een kostschool ging in het secundair onderwijs sliep u samen met Marion, die u aanraakte en initieerde. Jullie hadden vaak stiekem seksueel contact op school. Later had u meerdere seksuele partners en twee ernstige relaties. U had een relatie met Linda, een Oegandese vrouw die u leerde kennen op de markt en met wie u dezelfde dag een seksuele relatie begon. U had ook gedurende twee jaar een relatie met Da. (die u 'D.' noemde), een getrouwde vrouw bij wie u de eerste stap zette voor een seksuele relatie. Jullie zagen elkaar regelmatig wanneer haar man gaan werken was. Uw ouders drongen ondertussen aan op een huwelijk met een man. U verhuisde daarom van bij uw ouders naar een andere straat om aan de druk te ontkomen.

Op 14 augustus 2011 was u in uw woning samen met Daphne. Jullie hadden gevreeën en terwijl u zich ging douchen in de gemeenschappelijke badkamer van uw woonerf, bleef Daphne naakt in uw bed liggen. Onbekenden vielen binnen en sleurden Daphne naakt mee naar buiten. Toen u kwam kijken wat er gebeurde werd u ook meegesleurd. Mensen gooiden met stenen en scherpe voorwerpen en u geraakte gewond. U werd in een politieauto gezet en naar het ziekenhuis gebracht. Daphne werd in een andere politieauto gezet en naar het politiekantoor gebracht. U hoorde sindsdien niets meer over haar. In het ziekenhuis vertelde de politieagent u dat jullie iets zeer ergs hadden gedaan en dat u naar de gevangenis zou moeten. Hij sprak u echter ook over een omkoopsom. U contacteerde hierop Linda, uw ex-vriendin in Oeganda, die met de politieagent sprak en regelde dat u langs de achterdeur het ziekenhuis kon verlaten. U werd naar een 'lodging' gebracht waar u vier dagen bleef. Vandaar werd u naar Mombassa gebracht waar u Linda ontmoette die u verder naar Nairobi bracht vanwaar u vertrok naar België. U kwam op 9 oktober 2011 in België aan waar u op 12 oktober 2011 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen te worden gemaakt bij uw verklaringen betreffende uw lesbische geaardheid, die ernstig doen twijfelen aan de geloofwaardigheid ervan. Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde lesbische geaardheid. Zo verklaarde u dat u uw eerste lesbische seksuele ervaring had met Marion, toen u naar de kostschool ging (zie gehoor CGVS, p. 6-7). Uw verklaringen over deze kostschool zijn echter zeer opmerkelijk te noemen. Zo verklaarde u van 2001 tot 2004 naar deze Usagara-boarding school in Tanga te zijn gegaan, maar voegde u er meteen aan toe dat u uw opleiding niet beëindigde. Gevraagd waarom u uw opleiding er niet beëindigde, antwoordt u dat het er duur was omdat het een kostschool is. Gevraagd of u dan niet gewoon naar een andere school kon gaan om er uw opleiding verder te zetten, antwoordt u dan weer dat u er enkel nog ging om uw examens te doen en verklaart u toch uw diploma (certificate) secundair onderwijs behaald te hebben. Voor de DVZ verklaarde u dit ook al, en stelde u uw diploma in 2004 behaald te hebben, waaruit kan afgeleid worden dat u uw studie dus wel gewoon afmaakte in 2004, het jaar tot wanneer u verklaarde naar de Usagara-school te zijn gegaan (zie gehoor CGVS, p. 4, vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 25/10/2011, p.1). U verklaarde ook slechts één schooljaar intern geweest te zijn op de school, hoewel de school zich in Tanga bevindt, niet ver van uw beweerde woonplaats (zie informatie in uw administratief dossier). Gezien uw verklaringen dat u uw studie niet kon verder zetten omdat het schoolgeld van een kostschool zo hoog oploopt is het niet aannemelijk dat uw ouders u gedurende een jaar als intern op een school zouden gelaten hebben, terwijl u ook als dagleerling kon ingeschreven zijn. Uw verklaring dat u als intern beter kon studeren is immers totaal onaannemelijk indien dit betekent dat u vervolgens uw studie zou dienen stop te zetten wegens een gebrek aan geld. Aangezien uw verklaringen betreffende de ontdekking van uw lesbische geaardheid zeer nauw samenhangen met uw verblijf in deze kostschool, kunnen hier bij voorbaat reeds ernstige vragen worden gesteld.

Verder, gevraagd naar hoe u zich dan voelde toen u zich voor het eerst realiseerde dat u lesbisch was, verklaarde u dat u zich er niet slecht bij voelde en dat u het leuk vond. U verklaarde later wel bang geweest te zijn omdat u wist dat u gedwongen zou worden te huwen met een man (zie gehoor CGVS, p. 11). U maakt er echter geen gewag van dat deze ontdekking gepaard ging met gevoelens van twijfels, onzekerheid of angst aangaande uw seksuele geaardheid op zich. Hoewel kan aangenomen worden dat u zich op het moment zelf van de ontdekking van uw geaardheid goed voelde en u het leuk vond, dient

toch te worden opgemerkt dat mag verondersteld worden dat u, in een homofobe maatschappij als de Tanzaniaanse, omringd door een streng religieuze omgeving, meer gewag zou maken van innerlijke twijfels en worstelingen met uw geaardheid. U lijkt uw geaardheid echter zelf onmiddellijk te hebben aanvaard en beleefd (met Rose en Marion) (zie gehoor CGVS, p. 6, 11), wat niet doorleefd overkomt in een homofobe omgeving. U slaagt er ook niet in de ontdekking van uw lesbische geaardheid te plaatsen. Zo verklaarde u eerst dat u lesbisch bent sinds highschool, en dat u lesbisch werd door te slapen met Marion (zie gehoor CGVS, p. 6). Later tijdens het gehoor verklaarde u dan weer dat u reeds wist dat u lesbisch was voor u Marion kende en dat u het ontdekte toen u op 13 à 14-jarige leeftijd met Rose spelletjes speelde en jullie naakt op elkaar lagen (zie gehoor CGVS, p. 11). Ook uw verklaring dat ook Marion haar lesbische geaardheid ontdekte door 'huisje te spelen met vriendinnen' (zie gehoor CGVS, p. 11), lijkt een nogal simplistische voorstelling van een nochtans langdurig en moeilijk proces van aanvaarding van de eigen, van lesbische geaardheid in een homofobe omgeving. Ook uw omschrijving van hoe uw laatste partner, D., zich voelde wanneer ze voor het eerst een relatie begon met een vrouw, namelijk dat ze eerst wat weigerachtig was maar dat ze niet tevreden was met haar man en u haar toonde hoe ze moest relaxen, u haar een drankje gaf en met haar vrijde en ze het heel leuk vond (zie gehoor CGVS, p. 3), komt zeer ondoorleefd over. U stelt het immers voor alsof een seksuele geaardheid een eenvoudige keuze is die men maakt wanneer men niet meer tevreden is met de situatie waarin men zich op een bepaald moment bevindt. Gevraagd of D. lesbisch was verklaart u trouwens dat u haar lesbisch 'gemaakt' hebt, waarop u meteen de vraag stelt of dat kan, om vervolgens dan weer te stellen dat D. toch niet lesbisch was. Gevraagd waarom D. (volgens u) niet lesbisch was, haalt u dan weer aan dat u degene was die haar initieerde en dat ze wel lesbisch was maar het niet besepte (zie gehoor CGVS, p. 6). Het is merkwaardig dat u geen consistentere verklaringen weet af te leggen over D.'s geaardheid, immers u verklaart gedurende twee jaar een relatie met haar te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p. 2) en er mag van u toch verondersteld worden dat jullie hierover gepraat zouden hebben en dat u hierover reeds eens had nagedacht. Verder gevraagd of D. meteen accepteerde dat ze in een seksuele relatie met een vrouw stapte, haalt u aan dat ze het in het begin niet kon geloven dat ze het echt had gedaan, maar dat jullie al vrienden waren en jullie eerst wat speelden, kusten, dronken, aanraakten enzo (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook hier maakt u opnieuw geen gewag van enige gevoelens van twijfel of onzekerheid bij D. in het aangaan van een seksuele relatie met een vrouw, hoewel u verklaarde dat ze er tevoren nooit over gedacht had een relatie met een vrouw aan te gaan (zie gehoor CGVS, p. 7). Nogmaals gepeild naar de manier waarop D. de ontdekking van haar lesbische geaardheid heeft ervaren, antwoordt u initieel met haar gewijzigde seksuele gewoontes en verlangens. Wanneer u dan uitdrukkelijk gevraagd werd naar de ervaringen, niet in seksueel opzicht, in een maatschappij die haar geaardheid afkeurt, verklaart u dat ze bevreesd was dat het zou uitkomen maar dat ze meer bang was voor u of wat u zou doen met de druk om te huwen (zie gehoor CGVS, p. 14), wat opnieuw een weinig doorleefd antwoord is aangezien kan aangenomen worden dat ook, en zeker, voor D. het moment van haar ontdekking een grote impact moet gehad hebben en het niet aannemelijk is dat ze op dat moment vooral aan u zou denken. De vaststelling dat u er niet in slaagt D.'s gevoelens op zo'n moment op een waarachtige manier weer te geven, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ernstig aan.

Verder dient te worden vastgesteld dat u verklaarde 5 à 6 lesbische partners te hebben gehad, maar nooit eerder dan voor 14/8/2011 problemen te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p. 5, 6), hoewel u in een homofob land als Tanzania woonde en u verklaart dat u onder grote druk stond om met een man te huwen (zie gehoor CGVS, p. 3). U haalt buiten het incident waardoor u uw land diende te verlaten geen enkel ander probleem aan, hoewel u nochtans verklaarde dat u jongensachtig gekleed ging, naar homo-vriendelijke bijeenkomsten ging, sex met vrouwen had in toiletten van discotheken en op school (zie gehoor CGVS, p. 6, 7, 10, 12). U lijkt uw homoseksualiteit (tot 2011) probleemloos beleefd te hebben en stelde zich zelfs nooit vragen bij het feit dat uw geaardheid in Tanzania illegaal was en bestraft kon worden (zie gehoor CGVS, p. 9, 15). U haalt enkel aan een vrees gehad te hebben ten aanzien van uw ouders, dat ze u zouden onterven en in een huwelijk zouden dwingen, maar ook hier zijn uw verklaringen allesbehalve overtuigend te noemen. Immers, vooreerst verklaart u uw ouderlijke woonst te hebben verlaten om aan de druk van uw ouders om te huwen te ontkomen, maar er dient vastgesteld te worden dat u slechts 3 straten verder ging wonen (van 8th street naar 5th street) (zie gehoor CGVS, p. 3). U blijkt verder niet te weten hoe u een huwelijk zou kunnen weigeren indien uw ouders u zouden dwingen en geeft hiervoor als reden op dat u niet zou weten waarheen, omdat u uw hele leven al in Tanga hebt gewoond (zie gehoor CGVS, p. 9). Ook hier blijkt dat u eigenlijk nooit over alternatieven heeft nagedacht. Immers, u verklaart wel een zakenvrouw te zijn die 4 uur met de bus naar

een markt rijdt om er inkopen te doen voor haar zaak en die contacten legt om klanten te ronselen (zie gehoor CGVS, p. 4). Ook in het aangaan van relaties blijkt u allerm minst timide te zijn (zie gehoor CGVS, p. 7, 12). U beschikt bovendien over een secundair diploma en verklaarde aan het begin van het gehoor dat het voor u gemakkelijk was om alleen te gaan wonen (zie gehoor CGVS, p. 3, 4). Gevraagd of u er nooit aan dacht naar een andere stad in Tanzania te gaan om aan de druk van een gedwongen huwelijk te ontkomen, verklaarde u dat wel al overwogen te hebben maar dat u niet weet hoeveel huur u zou moeten betalen in Dar-es-Salaam. Gevraagd of u dat dan nooit onderzocht hebt, verklaart u van niet (zie gehoor CGVS, p. 11). Als ondernemende vrouw blijkt u slechts zeer weinig, zelfs niet, gedacht te hebben aan, nochtans mogelijke, manieren om aan de druk van uw familie, die u nota bene verklaart erg te vrezen, te ontkomen. Ook deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van de beleving van uw homoseksualiteit in een homofob land ernstig aan. Deze vaststelling wordt nog bevestigd door uw inconsequente verklaringen aangaande het tonen van uw geaardheid en het aangaan van relaties. Immers, u verklaarde enerzijds dat u, waar u vandaan komt, niet zomaar kan tonen als je een vrouw leuk vindt (zie gehoor CGVS, p. 6). Anderzijds blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw partners als uzelf nochtans zonder al te veel omzichtigheid relaties met vrouwen aangaan. Zo verklaarde u dat Marion u de eerste keer dat u bij haar lag (op school) reeds kuste en vingerde en jullie het vervolgens op elk mogelijk moment deden (zie gehoor CGVS, p. 7). Ook de manier waarop u de eerste stap zette bij D., nota bene een vrouw die gehuwd was en van wie u niet op de hoogte was dat ze lesbisch was aangezien ze dat ook zelf (nog) niet wist, komt allesbehalve omzichtig over. U verklaarde immers dat u haar zei dat u van haar ogen hield en vervolgens, toen jullie iets dronken, u haar kuste (zie gehoor CGVS, p. 3). U verklaarde vervolgens wel dat jullie niet meteen vrijden met elkaar maar dat jullie eerst wat speelden, kusten, dronken, aanraakten (zie gehoor CGVS, p. 7), maar nergens maakt u enige melding van een voorzichtig aanbrengen van uw intenties om te polsen hoe zij tegenover een relatie met een vrouw zou staan. Ook uw ontmoeting met Inda, die reeds de eerste nacht nadat ze u leerde kennen, met u sliep en met u vrijde (zie gehoor CGVS, p. 6), getuigt allerm minst van een voorzichtige aanpak om te weten te komen hoe de andere partij staat tegenover een lesbische relatie, wat nochtans mag verwacht worden in een homofobe maatschappij. Ook uw verdere verklaringen over hoe u op een omzichtige manier uw relatie beleefde, bevestigt enkel deze vaststelling. Zo verklaarde u, gevraagd of D. niet bang was dat het zou uitkomen, dat ze daar in het begin wel bang voor was maar dat jullie creatiever werden om elkaar te zien en jullie zich dus veilig voelden. Gevraagd hoe jullie dan creatiever werden, verklaarde u dat u naar haar ging als haar man er niet was en zij 'als klant' naar u toe kwam en dat jullie ook samen naar huwelijken gingen (zie gehoor CGVS, p. 10). Als dit creatiever was dan de manier waarop jullie voorheen met elkaar omgingen, kan de vraag gesteld worden hoe jullie als lesbisch koppel mekaar tevoren dan ontmoetten. Dan ook gevraagd in welk opzicht dit dan creatiever was dan voorheen, slaagt u er niet in dit uit te leggen en houdt u het bij de verklaring dat D. ervoor zorgde dat u op huwelijken werd uitgenodigd waar zij heen ging en omgekeerd (zie gehoor CGVS, p. 10). Ook deze verklaringen wijzen er weer op dat u er niet in slaagt de beleving van uw seksuele geaardheid in Tanzania concreet te omschrijven.

Verder verklaarde u in Tanga ooit naar een homo-vriendelijke bijeenkomst te zijn geweest bij ene M., over wie u verklaarde dat ze lesbisch was (zie gehoor CGVS, p. 10). Gevraagd hoe u dan wist dat ze lesbisch was, antwoordde u merkwaardig genoeg dat ze veel ouder was dan u, 40 jaar oud (zie gehoor CGVS, p. 10), een nogal merkwaardige manier om van iemand te weten dat ze lesbisch is. De vraag herhaald, antwoordde u dan weer : 'omdat ze omging met homo's en ik werd er uitgenodigd om er 'mira' te eten.' Opnieuw niet meteen voorwaarden om te besluiten dat iemand lesbisch is. Gevraagd of u dan niet zeker bent dat ze lesbisch is verklaart u dat de twee keer dat u bij haar was, het 'gay-friendly' was en dat 'je het kan horen aan hoe we praten'. Gevraagd hoe je dat dan hoort, verwijst u naar het gebruik van woordenschat voor seksuele activiteiten. Aangezien kan verondersteld worden dat lesbische vrouwen in aanwezigheid van onbekende anderen, zeker in een homofobe omgeving, niet via het gebruik van dergelijke woordenschat ('i'll lick you, i'll suck you) hun geaardheid zullen bekendmaken, zijn uw verklaringen dat men lesbische vrouwen herkent aan de manier waarop ze praten totaal ondoorleefd te noemen.

Gevraagd of u en D. een toekomst zagen voor jullie relatie, verklaart u zich meer op uw zaak gefocust te hebben en dat jullie wel aan de toekomst dachten en grapjes maakten. Gevraagd hoe u, naast de grapjes, dacht dat je toekomst in Tanzania er zou uitzien, verklaarde u dat u er depressief van werd omdat D. niet van haar man kon scheiden (zie gehoor CGVS, p. 13). Het is merkwaardig dat u dit als reden aanhaalt voor uw depressieve toestand. Immers, het impliceert dat u denkt dat een scheiding van

D. de oplossing voor uw probleem zou zijn, terwijl uw problemen, als lesbisch koppel die een toekomst willen uitbouwen, toch van hele andere orde zijn en niet afhankelijk zijn van een scheiding van D., die louter bijkomstig zou zijn. Pas wanneer u gevraagd wordt wat er dan zou gebeuren als ze zou kunnen scheiden, haalde u aan dat jullie dan nog niet kunnen samenwonen omdat dat verboden is (zie gehoor CGVS, p. 13). Het is merkwaardig dat u eerst met deze vraag dient geconfronteerd te worden om pas daarna tot deze conclusie te komen. De vaststelling dat u deze conclusie blijkbaar zelf nog niet getrokken had, tast verder de doorleefdheid van uw verklaringen betreffende de beleving van uw lesbische geaardheid aan.

Gevraagd wat lesbisch zijn voor u betekent, haalt u bovendien onder meer aan dat u mannen niet kan uitstaan (zie gehoor CGVS, p. 6). Door de protection officer opgemerkt dat het één ding is om van vrouwen te houden, maar dat u ook zegt dat u mannen niet kan uitstaan, relateert u uw verklaring en zegt u dat u niet aangetrokken bent tot mannen. Geconfronteerd met het feit dat u wel zei dat u mannen niet kan uitstaan en dat dit toch wel een erg negatieve uitspraak is, verklaart u plots het niet zo bedoeld te hebben en ook wel homo-vrienden te hebben die ook mannen zijn waarbij u nog toevoegde : 'of misschien zijn ze dat niet.' Uw verklaring dat lesbisch zijn voor u betekent dat u mannen niet kan uitstaan (een verklaring die u naderhand, nadat hier vragen werden bij gesteld, bijstelt) en uw opmerking dat homo's misschien geen mannen zijn, lijken erg ingegeven te zijn door vooroordelen ten aanzien van mensen met een homoseksuele geaardheid en lijken allermist ingegeven te zijn door een eigen ervaring en introspectie van persoon met homoseksuele geaardheid die in haar land van herkomst geconfronteerd werd met dergelijke vooroordelen.

Vervolgens blijkt u ook niet veel interesse gehad te hebben in het leven en de ervaringen van andere lesbische vrouwen, wat toch merkwaardig is in een land als Tanzania. Zo verklaart u, buiten uw partners en een zekere Mat. en M. bij wie u naar twee bijeenkomsten ging, geen andere lesbische vrouwen te kennen (zie gehoor CGVS, p. 13). Gevraagd of u weet of er plaatsen zijn waar lesbische vrouwen elkaar kunnen ontmoeten, verklaarde u van niet en dat u al een probleem hebt omdat u lesbisch bent en op 26-jarige leeftijd niet gehuwd bent en dat u dan niet kan beginnen te onderzoeken en tonen dat u lesbisch bent (zie gehoor CGVS, p. 13). Geconfronteerd met uw verklaring dat u nochtans naar homo-vriendelijke bijeenkomsten ging bij M. waar u andere homoseksuelen ontmoette en gevraagd of u daar dan niet met hen over sprak, antwoordt u dat u wist dat het illegaal was en dat u dus niet dacht dat zoiets bestond in Tanzania (zie gehoor CGVS, p. 14). Nochtans mag aangenomen worden dat op dergelijke bijeenkomsten toch gepraat wordt over de problemen die homoseksuelen hebben en hoe ze daarmee omgaan, onder andere door samen te komen en mekaar te ondersteunen. U blijkt ook niet te weten of er in Tanzania andere lesbische vrouwen problemen hadden, buiten 'het gewone', waarmee u bedoelt dat ze gedwongen werden te huwen (zie gehoor CGVS, p. 10). U blijkt ook niet te weten of er in Tanzania organisaties zijn voor homo's en lesbiërs en of er mensen zijn die strijden voor de rechten van LGBTI (zie gehoor CGVS, p. 12, 13), hoewel die er, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier, wel degelijk bestaan. Ten slotte kende u ook de wetgeving met betrekking tot lesbische vrouwen in Tanzania niet (zie gehoor CGVS, p. 9). Uit dit alles blijkt dat u slechts zeer beperkt op de hoogte bent van de situatie voor LGBTI in Tanzania, wat eens te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw geaardheid ondermijnt.

Ten slotte zijn ook uw verklaringen betreffende uw relaties niet geloofwaardig.

Zo is het merkwaardig dat u, hoewel u verklaarde dat jullie gedurende twee jaar een zeer ernstige relatie hadden (zie gehoor CGVS, p. 2), sinds het moment waarop jullie werden opgepakt totaal geen contact meer hebt met D. (zie gehoor CGVS, p. 2). U verklaart trouwens met geen enkele van uw partners nog contact te hebben, ook niet meer met Linda, die u nochtans zou geholpen te hebben naar België te vluchten (zie gehoor CGVS, p. 2, 9). Gevraagd waar D. heen gebracht werd nadat jullie werden opgepakt, antwoordt u met zekerheid dat ze naar de gevangenis werd gebracht, hoewel jullie elk in een andere auto werden gezet en u sindsdien van D. niets meer hebt vernomen (zie gehoor CGVS, p. 2, 11). U trachtte nadien op geen enkele manier D. te contacteren (zie gehoor CGVS, p. 2, 9). U verklaart dat niet te kunnen omdat u bang bent omdat u voelt dat het uw fout was (zie gehoor CGVS, p. 9). Net indien u met een schuldgevoel zou zitten, lijkt het van belang dat u zou weten wat de huidige toestand van D. is. Uw angst zou dus net een reden zijn om te achterhalen wat er met haar gebeurd is. De vaststelling dat u dan ook geen enkele poging ondernam om ook maar iets te weten te komen van haar, tast dan ook uw verklaringen betreffende uw langdurige relatie met haar verder aan.

Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat D. (hier gespeld als 'Da.') geboren werd in 1979 en in Tanga woonde, in Street 5 (zie verklaring DVZ, nr. 31). Voor het CGVS verklaarde u echter dat D. in Majengo woonde, wat volgens u niet Tanga is (zie gehoor CGVS, p. 3). Gevraagd hoe u van uw straat, 8th street, naar D. ging, verklaarde u niet ver te moeten wandelen, door de 7th street, 6th street dan in de 5th street te gaan en die te volgen naar Majengo wat zou neerkomen op een wandeling van 30 minuten. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (kopie in uw administratief dossier) blijkt nergens dat de 5th street naar een dorp of wijk Majengo zou leiden. Er werd door het CGVS wel een plaats Majengo in de buurt van Tanga gevonden, die weliswaar op 16 km van de stad ligt (een wandeling van minstens 3 uur) en allerminst in de richting die u beschrijft (zie informatie in uw administratief dossier). Bovendien verklaarde u zelf geboren te zijn in 1984 (zie verklaring DVZ, nr. 4) en Daphne in 1979 (zie verklaring DVZ, nr. 31) wat betekent dat D. 5 jaar ouder is dan u. U verklaarde voor het CGVS echter dat D. slechts twee jaar ouder is dan u (zie gehoor CGVS, p. 7).

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw lesbische relatie grondig aan.

Al deze vaststellingen betreffende uw verklaringen over uw geaardheid en over uw relaties laten toe hieraan geen geloof meer te hechten. U verklaart in België ook relaties te zijn aangegaan met een vrouw maar dit zijn louter verklaringen van uwentwege waaraan geen geloof meer kan worden gehecht gezien bovenstaande opmerkingen. Ook uw deelname aan bijeenkomsten van de vereniging 'Main dans la main' op zich toont niet aan dat u een lesbische geaardheid zou bezitten.

Wat betreft het door u aangehaalde incident dat u Tanzania deed verlaten, kan bovendien nog worden opgemerkt dat u niet weet wie de aanval organiseerde of eraan deelnam, met uitzondering van één man die zei dat u meteen naar het ziekenhuis moest omdat u gewond was en die u naar de politieauto hielp (zie gehoor CGVS, p. 8). U verklaart dat niemand van uw relatie met D. op de hoogte was en dat ook niemand jullie ervan verdacht een relatie te hebben (zie gehoor CGVS, p. 7). U verklaart bovendien niet te weten hoe deze mensen kunnen geweten hebben dat u lesbisch bent (zie gehoor CGVS, p. 9). Uw onwetendheid aangaande het incident en uw totaal onvermogen om enigzins uit te leggen hoe deze mensen zouden kunnen geweten hebben van uw relatie en activiteiten op dat moment in uw woning, tasten verder de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Ten slotte kunnen ook ernstige vragen worden gesteld bij uw bewering afkomstig te zijn uit Tanga en bij uitbreiding Tanzania.

U verklaarde in Tanga geboren te zijn en er uw hele leven te hebben gewoond (zie gehoor CGVS, p. 3). Nochtans stemmen uw verklaringen over deze stad helemaal niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo verklaart u dat u de bus naar Carriaco nam aan de 5th street en bevestigde u dat daar een groot busstation is. U haalde bovendien aan dat 5th street de belangrijkste straat van Tanga is omdat daar de post gelegen is (zie gehoor CGVS, p. 4). Uit het plan van Tanga en een toeristische brochure waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt dit allerminst een hoofdstraat te zijn en blijkt er in 5th street zelfs geen enkel gebouw van belang gelegen te zijn. Verder verklaart u zelf katholiek te zijn, maar gevraagd of er dan een grote katholieke kerk in Tanga is, ontkent u dit. U zelf uitdrukkelijk gesteld dat er wel een kathedraal in Tanga is, ontkent u opnieuw. Gevraagd of u daar wel zeker van bent, blijft u bij uw antwoord (zie gehoor CGVS, p. 4). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in Tanga wel degelijk een (roomse) kathedraal aanwezig is, zijnde Cathedral of St. Anthony. Verder weet u niet wie de burgemeester van Tanga is (zie gehoor CGVS, p. 14), verklaart u initieel dat er een treinstation is in Tanga en verklaart u dat de spoorweg door 12th street gaat maar dat er toch geen station is (zie gehoor CGVS, p. 15). Ook deze verklaringen blijken niet te stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hoewel kan opgemerkt worden dat volgens bepaalde informatie de treinen niet meer rijden, blijkt het station van Tanga zeer gekend te zijn en blijkt de spoorweg alvast niet langs 12th street te lopen. Ook verklaart u dat er geen luchthaven is in Tanga (zie gehoor CGVS, p. 15), terwijl dit uit verschillende bronnen wel het geval blijkt te zijn. U blijkt ook geen andere secundaire scholen dan de uwe te kennen (zie gehoor CGVS, p. 15). U haalt, buiten uw eigen lagere school nog twee andere lagere scholen aan die echter niet werden teruggevonden door het CGVS. De scholen die door het CGVS wel werden teruggevonden, bevinden zich dan weer niet in de opsomming die u maakt, met uitzondering van uw eigen beweerde

school. Gevraagd of er buiten het ziekenhuis dat u aanhaalde als hetgene waar u heen werd gebracht, zijn het Makorora Hospital, nog andere grote ziekenhuizen zijn in Tanga, verklaarde u van niet (zie gehoor CGVS, p. 15). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter het tegendeel en blijkt dat het Regional Hospital Bombo zelfs een zeer gekend ziekenhuis is. Wat betreft het voetbalstadion in Tanga verklaart u dat er wel een is maar dat er enkel kleine lokale teams in spelen, en verwijst u naar 'footballkids' (zie gehoor CGVS, p. 15). Uit de informatie blijkt nochtans dat in het stadion van Tanga de club 'Coastal Union' speelt, een club uit de hoogste voetbalklasse. Gevraagd of toeristen zijn in Tanga verklaart u dat er wel bij het strand zijn. Gevraagd of er in Tanga zelf iets te zien is voor toeristen verklaart u er geen in uw buurt gezien te hebben. Gevraagd of u dan niet uit uw buurt kwam, verklaart u nogal merkwaardig dat u niet zoveel uit uw buurt kwam, enkel om naar de markt in Carrioca te gaan (zie gehoor CGVS, p. 15). U verklaart ook naar de disco in uw buurt gegaan te zijn en dat al uw klanten ook uit uw buurt kwamen, wat toch merkwaardig is nadat uit uw eerdere verklaringen bleek dat u een zaak had waardoor u gemakkelijk een eigen woning kon huren, dat u de bus nam naar Carrioca, 4 uur verder, waar u zelfs met uw Oegandese vriendin meermaals meerdere dagen verbleef, dat u bij uw klanten aan huis ging, dat u uw vriendin D. bij haar thuis bezocht in Majengo en daartoe soms de toektoek nam en dat u geregeld naar huwelijken ging (zie gehoor CGVS, p. 3, 4, 6, 7). U noemde zelf de disco La Casa Chica waar u heen ging (zie gehoor CGVS, p. 3), die nochtans aan de Independence Avenue gelegen is, wat helemaal niet in uw wijk is (zie informatie in uw dossier). Opnieuw gepeild naar welke plaatsen in Tanga interessant zijn om te bezoeken, haalt u Barabara tano aan, waar de post en restaurants zouden zijn (zie gehoor CGVS, p. 15). Vertaald uit het Swahili blijkt Barabara tano echter 5th street te zijn (zie informatie in dossier), waarvan hierboven reeds werd opgemerkt dat het geen uitzonderlijke straat lijkt te zijn en waarbij bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de informatie blijkt dat er wel interessantere plaatsen in Tanga zijn om te bezoeken. Gevraagd naar andere wijken dan de uwe in Tanga, komt u niet verder dan Barabara Enane, waarvan u zelf verklaarde dat het 8th (street) was (zie gehoor CGVS, p. 16). Ook verklaarde u dat er geen museums zijn in Tanga (zie gehoor CGVS, p. 15), wat ook niet strookt met de aan uw dossier toegevoegde informatie. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat niet enkel uw afkomst van Tanga totaal niet aannemelijk is, maar dat ook aan uw Tanzaniaanse nationaliteit dient getwijfeld te worden. Immers, u bent niet in staat om meteen juist te antwoorden op de vraag naar de hoofdstad van uw beweerde land (zie gehoor CGVS, p. 11). U verklaarde eerst dat dat Arusha was en pas wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat dit niet juist is, corrigeerde u zich. Vervolgens verklaart u dat de grootste politieke partij in Tanzania de TNA is, waarvan u zegt dat dit staat voor Tanga National Association. U kent ook niet de naam van de partij van de president (zie gehoor CGVS, p. 15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de partij van de president Chama Cha Mapinduzi is, en dat dat de heersende partij in Tanzania is.

Ten slotte kan nog worden vastgesteld dat op uw profiel op google +, een sociale netwerksite, duidelijk blijkt dat u een interesse heeft voor Kenia. Uw verklaring dat uw vriend, H. E., die inderdaad ook op uw google+-profiel voorkomt, uw profiel heeft aangemaakt (zie gehoor CGVS, p. 16), doet niets af van deze vaststelling aangezien hij het dan toch ook opportuun moet gevonden hebben om deze linken naar Keniaanse informatie toe te voegen aan uw profiel.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u geen enkel document voorlegt dat uw identiteit, asielrelaas of reisweg ondersteunt. U legt enkel enkele foto's voor die niet in staat zijn bovenstaande conclusies te wijzigen. Hieruit blijkt immers noch uw geaardheid, noch uw afkomst van Tanga of Tanzania.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een geboorteakte en diverse artikelen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28/07/1951 gewijzigd door artikel 1 §2 van het protocol van 31/01/1967 betreffende de status van Vluchtelingen en van artikel 48/3, 48/4, 57/6 al. 2, 57/7 bis en 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de procedureregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar lesbische geaardheid en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

Wanneer de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land

van herkomst, dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker. Indien stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, dan kan de geloofwaardigheid wel degelijk blijken uit de asielzoekers verklaringen betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35-36). Een beweerde homoseksualiteit kan immers slechts aannemelijk worden geacht wanneer de asielzoeker blijk geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht. Indien *“Het is zeer moeilijk voor een persoon om bewijzen voor te leggen dat hij daadwerkelijk lesbisch of homoseksueel is. Men krijgt geen stempel opgedrukt”*, dan kan verzoekster haar lesbische geaardheid wel degelijk middels geloofwaardige verklaringen aantonen.

3.4. Verzoekster kan *in casu* niet ernstig beweren dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met de specificiteit van de zaak. Immers zij toont niet aan waarom het niet redelijk is te veronderstellen dat het ontdekken van de eigen homoseksuele geaardheid geen ongerustheid meebrengt, minstens een zoeken naar een draaglijke aangepaste levensstijl. Ook verzoekster had moeten ervaren dat de maatschappij, haar vrienden en familie een homoseksuele geaardheid niet als aanvaardbaar aanzien en dit directe gevolgen had voor verzoeksters keuze van vrienden, haar handelswijze en haar plaats in de samenleving. Aldus kan verwacht worden dat zij doorleefde verklaringen aflegt over haar eigen lesbische bewustwording, ervaringen en relaties, de eigenheid van homoseksualiteit, alsmede bekend is met de situatie van homoseksuelen in haar land en in België, *quod in casu non* zoals blijkt uit hetgeen volgt. Indien in deze nog kan aangenomen worden dat *“[k]omende uit een homofobe cultuur is dit niet evident om hier plots openlijk over te praten”*, dan kan *in casu* uit het gehoor niet blijken dat verzoekster enigszins geïntimideerd is maar integendeel openlijk over elk, zelfs ongevraagd, intiem detail praat.

3.5. Daar waar verzoekster *“veel spijt van het feit dat ze het interview in het Engels heeft afgelegd. Ze denkt dat omwille van het feit dat ze zich niet in haar moedertaal heeft uitgedrukt bepaalde zaken niet zijn overgekomen zoals ze het bedoelde. Daarom verzoekt ze nu om de bijstand van de tolk, om in haar moedertaal te kunnen spreken. (...) Ze meent dat er door de taal misverstanden zijn gerezen en zij zich verkeerd heeft uitgedrukt. Ook rekening houdende met het feit dat ze jaren in een homofoob land heeft verbleven”*, blijkt uit het administratief dossier dat er zich tijdens het CGVS-verhoor geen vertaalproblemen hebben voorgedaan; dat noch verzoekster, noch haar advocaat tijdens de verhoren opmerkingen hebben gemaakt aangaande het gebruikte Engels of eventuele misverstanden en dat verzoekster alle vragen goed heeft begrepen en vlot heeft beantwoord. Verzoekster heeft immers gestudeerd. Verzoekster concretiseert evenmin rond welke verklaringen er misverstanden zouden zijn gerezen en hoe deze dan wel zouden zijn bedoeld. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoeksters opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is noch concreet uitgewerkt, noch gegrond en tevens laattijdig.

3.6. De Raad sluit zich aan bij het door de commissaris-generaal ongeloofwaardig geachte karakter van verzoeksters lesbische geaardheid en relaties. Verzoekster verklaringen inzake haar relatie met D. zijn allerminst aannemelijk waar verzoekster als creatieve oplossing voor het elkaar kunnen ontmoeten, het elkaar laten uitnodigen op huwelijken aangeeft (*“Als er huwelijken waren en zij was uitgenodigd en dan zorgde ze dat ik ook uitgenodigd werd. En omgekeerd.”*, gehoor p. 10). Dergelijke gelegenheden staan per uitstek in de publieke en sociale belangstelling zodat het frequent gezamenlijk vertoon van verzoekster en haar partner alleen maar meer verdenking op verzoekster en D. zou geladen hebben, waarbij verzoekster daarenboven verklaarde aan de kinderen van D. voorgesteld te zijn *“als de tante. Ik bleef er slapen”* (gehoor p. 13) en *“ik was een week bij haar. (...) we liepen naakt rond, kookten, dansten, dronken, rookten...”* (gehoor p. 14), wat van een verregaande onvoorzichtigheid getuigt. Dergelijke verklaringen zijn volkomen onrealistisch in een homofobe maatschappij als de Tanzaniaanse.

Verzoekster doet verder zeer stereotiepe en karikaturale uitspraken *“je kan het horen aan hoe we praten. (...) als een lesbian met een andere lesbian praat. De woorden die ze gebruiken voor making love in Swahili is verschillend. Een straight person zou andere woorden gebruiken, de gay die zeggen i'll lick you i'll suck you. (...) hoe weet u dat die mannen gay waren? Door de manier waarop ze praatten? Hoe praten gays? [Asielzoekster doet na] ze dansen als Shakira. [Asielzoekster wappert met haar handjes] ze maken jokes over straight people.”* (gehoor p. 10). Daar waar verzoekster stelt dat ze, toen ze ontdekte dat ze lesbisch was *“ik vond het leuk”* en verder nog verklaart dat haar enige problemen zijn *“ik wist dat ze me uiteindelijk in een huwelijk zouden dwingen”* (gehoor p. 11) en *“enkel het gewone,*

gedwongen worden om te huwen" (gehoor p. 10), getuigen deze uitspraken op zich niet van een specifieke lesbische geaardheid gezien gedwongen huwelijken geenszins enkel bij lesbische maar bij alle vrouwen problematisch kunnen zijn en er daarenboven wel veel andere vragen en knelpunten denkbaar zijn waarmee lesbische vrouwen te maken krijgen. Verzoekster is uiterst oppervlakkig en blijft zonder aandacht voor haar identiteit binnen haar sociale omgeving, de afkeuring, afwijzing en veroordeling die een samenleven of gezinsleven ernstig kan beperken. Uit verzoekster verklaringen kan dan ook geen doorleefde invulling van homoseksualiteit en relaties blijken.

Verder is het niet realistisch dat verzoekster zich quasi geen vragen stelde bij illegale karakter van homoseksualiteit in Tanzania, te meer haar vriendin L. met wie zij twee jaar een relatie had, gehuwd was met een advocaat (gehoor p. 11). Evenmin is aannemelijk dat verzoekster nooit gepoogd heeft zich te hervestigen om aan de invloed van haar familie te ontsnappen terwijl ze een zelfstandig handelaarster was (gehoor p. 11). Daar waar verzoekster geen beroep heeft gedaan op organisaties die opkomen voor de rechten van holebi's in Tanzanië, stelt de Raad vast dat dit slechts een van de vele motieven is geweest in de bestreden beslissing. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

De Raad benadrukt verder nog dat evenmin geloofwaardig is dat verzoekster niemand kende van de aanvallers noch kan duiden hoe men te weten is gekomen dat verzoekster lesbisch was (gehoor 8-9).

3.7. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dienaangaande stelt de Raad vast dat het voorgelegde geboortecertificaat niet voorzien is van een foto zodat de Raad niet kan verifiëren of dit betrekking heeft op verzoekster.

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. In deze werd reeds vastgesteld dat verzoekster foutieve en lacunaire verklaringen aflegt inzake Tanga en Tanzania, wat haar wel degelijk kan worden aangerekend, te meer zij handelaarster was en zich frequent verplaatste. Aldus is verzoeksters identiteit niet bewezen en kan zoals de bestreden beslissing terecht motiveert, niet worden aangenomen dat ze afkomstig is uit Tanga. Daar waar *"Verzoekster behoudt zich eveneens het recht voor om nog een verklaring neer te leggen van de heer E. welke bevestigt dat hij het profiel van verzoekster heeft aangemaakt en omwille van welke redenen hij deze links vermeld"*, stelt de Raad vast dat geen dergelijk stuk bij het dossier werd gevoegd.

3.8. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, vaagheden en ongeloofwaardigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd. Verzoekster gaat er verder aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

3.9. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene mensenrechtenrapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden

aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.10. Verzoekster brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.12. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.13. Daar waar verzoekster ten slotte een schending opwerpt van artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending elke feitelijke grondslag mist, nu verzoekster om voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.14. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.15. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK